

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

28 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Svetlana Filincova, Galina Stratulat,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2020, declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Svetlana Țurcanu, de avocata Mihaela Cecan în numele inculpatului

Ursul Valerii XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 07.09.2018 – 27.12.2018,
instanța de apel: 07.02.2019 – 10.06.2019,
instanța de recurs: 27.09.2019 – 11.02.2020,
instanța de apel: 25.03.2020 – 24.06.2020,
instanța de recurs: 14.08.2020 – 28.10.2020.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 27 decembrie 2018, Ursul Valerii a fost condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a practica activitate în domeniul farmaceutic pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 27.12.2018, cu includerea perioadei arestării preventive de la 20.04.2018 până la 27.12.2018.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 5615,50 lei a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Ursul V. *este învinuit* că la 22 martie 2018, împreună și de comun acord cu Pelinița N., dar și alte persoane necunoscute, având scopul procurării, păstrării, transportării și înstrăinării drogurilor, a căror circulație în scopuri medicinale este interzisă, acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, aflându-se în XXXXXX XXXXXX, au procurat drog de la persoane la moment neidentificate de organul de urmărire penală, pe care l-a păstrat și transportat cu automobilul „Ford Tranzit”, n.î. XXXXXX ce aparține ultimului, în XXXXXX, XXXXXX.

În aceeași zi, în perioada orelor 20.45-21.15, numiții au înstrăinat drogul unei persoane contra sumei de 700 lei, fiind un pachet de tip zip-lock în care era o folie de staniol și în care se afla o substanță uscată în formă de pulbere de culoare albă.

La 22 martie 2018, de la persoana care a procurat drogul, a fost ridicat pachetul cu folia de staniol în care se afla substanța menționată. Potrivit raportului de expertiză nr. 34/12/1-R-1176 din 30.03.2018, substanța solidă sub formă de pulbere de culoare albă, din folia de staniol, care se află în pachetul de tip zip-lock reprezintă PVP (apirrolidinocalerophenone), care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante; cantitatea substanței stupefiante constituie 0,036 gr. (materie uscată); depunerile întunecate de pe folia de staniol conțin urme de PVP care, la fel, se atribuie la categoria substanțelor stupefiante. Potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1088 din 05.10.2004 cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante și precursorilor acestora, supuse controlului, cantitatea de 0,036 gr. PVP (apirrolidinocalerophenone) – reprezintă substanță stupefiantă neutilizată în scopuri medicinale și masa indicată constituie proporții mici.

Astfel, inculpatul se învinuiește că a comis infracțiunea prevăzută de art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) Cod penal, ca procurarea, păstrarea și transportarea drogurilor, în scop de înstrăinare și înstrăinarea ilegală a drogurilor, săvârșită de mai multe persoane, cu utilizarea drogurilor a căror circulație în scopuri medicinale este interzisă.

Instanța a statuat că, probele administrate demonstrează că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută la art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) Cod penal, ca procurarea, păstrarea și transportarea drogurilor, în scop de înstrăinare și înstrăinarea ilegală a drogurilor, săvârșită de mai multe persoane, cu utilizarea drogurilor a căror circulație în scopuri medicinale este interzisă.

3. Procurorul în Procuratura raionalului XXXXXX, Vitalie Gherb, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa de 7 ani închisoare, cu încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 5615,50 lei.

Apelantul a invocat că inculpatul a fost anterior condamnat de mai multe ori, inclusiv prin sentința din 27.12.2010 fiind condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d), 188 alin. (2) lit. b), e), 208, 84 Cod penal la 7 ani închisoare, fiind eliberat la 04.11.2016, după ispășirea pedepsei.

Ori, inculpatul a comis o infracțiune gravă - 188 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, iar la moment i se incriminează, din nou, săvârșirea unei infracțiuni grave - art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) Cod penal.

În corespundere cu art. 111 alin. (1) lit. h) Cod penal, inculpatul are antecedente penale nestinse, deoarece nu au expirat 6 ani după executarea pedepsei, fiind condamnat la 27.12.2010 pentru comiterea unei infracțiuni grave și eliberat la 04.11.2016, după ispășirea pedepsei.

Potrivit art. 34 alin. (2) lit. b) Cod penal, inculpatul, având antecedente penale nestinse, a comis infracțiunea fiind în stare de recidivă periculoasă.

Conform art. 82 alin. (2) Cod penal, mărimea pedepsei pentru recidiva periculoasă și deosebit de periculoasă nu poate fi mai mică de o treime din maximul pedepsei prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod. În cazul în care sunt stabilite numai circumstanțe atenuante, instanța poate stabili pedeapsa în limitele prevăzute pentru infracțiune în Partea specială a prezentului cod.

Mai mult, inculpatul a fost condamnat prin sentința din 15.03.2007 pentru comiterea infracțiunii prevăzute la art. 217 alin. (1) Cod penal.

Deci, având în vedere personalitatea inculpatului, prezența circumstanțelor agravante – săvârșirea unei infracțiuni similare și lipsa celor atenuante, comiterea infracțiunii în stare de recidivă periculoasă, instanța de fond urma, în conformitate cu art. 34 alin. (2) lit. b), 82 alin. (2), 111 alin. (1) lit. h) Cod penal, să-i stabilească o pedeapsă cu închisoare nu mai mică de o treime din maximul pedepsei prevăzute la art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) Cod penal, adică nu mai mică de 4 ani și 8 luni.

În același timp, instanța de fond urma să încaseze din contul inculpatului în beneficiul statului și cheltuielile judiciare în sumă de 5615,50 lei.

Ori, efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui care a comis-o, iar cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Mai mult, legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală, obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

3.1. A declarat apel și avocata Natalia Crîșmari, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Recurenta a indicat că pe parcursul cercetării judecătorești nu a fost dovedită participarea nemijlocită și intenția inculpatului de înstrăinare a drogurilor terței persoane, manifestată printr-un șir de acțiuni săvârșite personal de inculpat.

Astfel, inculpatul a explicat că îl cunoștea de mai mult timp pe Panfilii I., pe care îl cunoștea de mult timp și Pelenița N. Ultimul dispunea de informația că el este consumator de droguri și i-a propus să-i procure droguri. Potrivit declarațiilor inculpatului și ale lui Pelenița N., vânzătorul drogului i-a fost cunoscut doar ultimului. Astfel, la 22.03.2018, deplasându-se în XXXXXX, Pelenița N. a procurat de la o persoană droguri pentru Ursul V. Ori, drogurile pentru terța persoană – investigatorul sub acoperire, a fost procurat de Pelenița N., ultimul fiind unica persoana care a avut acces la vânzătorul drogurilor. Atât inculpatul, cât și Pelenița N. au confirmat că după procurare drogul s-a aflat la el și a fost transportat în XXXXXX, XXXXXX cu automobilul propriu. La efectuarea tranzacției, anume Pelenița N. i-a transmis drogul

investigatorului sub acoperire, de la care a primit 700 lei și suma nu a fost partajată între el și Ursul V. Circumstanțele constatate indică la faptul că Ursul V. nu a acționat în vederea realizării acțiunilor ilegale cu scop de înstrăinare a drogurilor, neavând nici o tangență cu procurarea, transportarea, înstrăinarea drogurilor investigatorului sub acoperire.

Ori, este imposibilă săvârșirea a unora și acelorași acțiuni de două persoane, urmând să fie stabilite și descrise acțiunile fiecărui participant al infracțiunii și rolul lui la săvârșirea faptelor infracționale în conformitate cu art. 42 Cod penal.

Potrivit declarațiilor inculpatului Ursul V. și condamnatului Pelenița N., autorul infracțiunii este Pelenița N., care în mod nemijlocit a săvârșit faptele ce țin de procurarea, păstrarea, transportarea și înstrăinarea drogurilor lui Panfilii I. La Ursul V. nu au fost găsite și ridicate careva sume bănești primite de la investigatorul sub acoperire, lipsind orice probă că Ursul V. ar fi fost persoana, care l-a contactat și i-a propus investigatorului sub acoperire vânzarea drogurilor, precum și că Ursul V. a păstrat și a transportat, a vândut, a transmis droguri persoanei și pentru aceasta a obținut un anumit venit.

Totodată, martorul Boleac A., inspector al poliției criminale, care a organizat și a realizat achiziționarea de control a drogurilor și a lucrat nemijlocit cu investigatorul sub acoperire, nu a putut explica cine îl contacta pe investigatorul sub acoperire din cele două persoane învinuite, cine a propus procurarea, cine a realizat cumpărarea și vânzarea prin transmiterea drogurilor și a primit suma de 700 lei de la investigatorul sub acoperire. Afirmațiile acestuia precum că și Ursul V. o săvârșit acțiuni ilegale în comun acord cu Pelenița N. reprezintă doar o declarație lipsită de orice sens în fapt fiind o declarație trucată, fără nici un suport probatoriu.

Mai mult, în vederea concretizării acțiunilor inculpatului la săvârșirea infracțiunii, la urmărirea penală și în instanța de judecată s-a cerut audierea investigatorului sub acoperire, însă, fără nici un temei argumentat a fost respins demersul de audiere a lui Panfilii I.

Astfel, se atestă încălcarea art. 6 din CEDO, în vederea asigurării posibilității de a realiza mijloace de probă de apărare a inculpatului, prin audierea investigatorului sub acoperire, fiind stabilit și abuzul colaboratorilor de poliție în realizarea operațiunii sub acoperire.

Deci, folosirea datelor obținute de investigatorul sub acoperire nu pot fi folosite ca probă în constatarea vinovăției inculpatului, deoarece acesta a fost implicat în operațiunea sub acoperire prin provocare. Ori, lipsește orice indiciu că fapta putea fi comisă de inculpat fără vreo intervenție din partea agentului sub acoperire, nefiind dovedit că anterior inițierii acțiunilor sub acoperire, autoritățile au cunoscut sau au existat dovezi obiective că inculpatul fi fost implicat anterior în procurarea și vânzarea drogurilor. Colaboratorii de poliție, cunoscând că inculpatul consumă droguri, au creat circumstanțe de provocare pentru a-l implica în comiterea faptei penale, însă instanța de fond nu a examinat chestiunea provocării, iar limitarea examinării doar a faptului că inculpatul a fost implicat în operațiunea sub acoperire nu poate servi drept probă în constatarea vinovăției acestuia.

Ori, în situația în care investigatorul sub acoperire este bine cunoscut cu inculpatul Ursul V. și cu Pelenița N. este primordial de audiat această persoană, ca fiind

persoană provocatoare, pentru a examina chestiunea provocării invocată de inculpat. Astfel, în cauza *Morari c. Moldovei* (8 martie 2016, nr. 65311/09), Curtea Europeană a constatat violarea articolului 6§1 din Convenție și a reamintit că cerința generală este ca agentul sub acoperire și alte persoane ce pot mărturisi în privința provocării trebuie audiați în instanța de judecată și intervievați de apărare, or, omisiunea audierii trebuie motivată detaliat.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 iunie 2019, apelul avocatului a fost respins ca nefondat.

Apelul procurorului a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Ursul Valerii a fost condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) Cod penal la 7 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a practica activitate în domeniul farmaceutic pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 10.06.2019, cu includerea perioadei arestării preventive de la 20.04.2018 până la 10.06.2019.

De la Ursul Valerii s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile de judecată în sumă de 5615,50 lei.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a indicat că Ursul V. se învinuiește în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) Cod penal, însă fără a constata fapta săvârșită.

Astfel, instanța de apel a constatat că la 22 martie 2018, Ursul V., împreună și de comun acord cu Pelinița N., dar și alte persoane necunoscute, având scopul procurării, păstrării, transportării și înstrăinării drogurilor, a căror circulație în scopuri medicinale este interzisă, acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, aflându-se în XXXXXX XXXXXX, au procurat drog de la persoane la moment neidentificate de organul de urmărire penală, pe care l-au păstrat și transportat cu automobilul „Ford Tranzit”, n.î. XXXXXX ce aparține ultimului, în XXXXXX, XXXXXX. În aceeași zi, în perioada orelor 20.45-21.15, numiții au înstrăinat drogul unei persoane contra sumei de 700 lei, fiind un pachet de tip zip-lock în care era o folie de staniol și în care se afla o substanță uscată în formă de pulbere de culoare albă.

La 22 martie 2018, de la persoana care a procurat drogul, a fost ridicat pachetul cu folia de staniol în care se afla substanța menționată. Potrivit raportului de expertiză nr. 34/12/1-R-1176 din 30.03.2018, substanța solidă sub formă de pulbere de culoare albă, din folia de staniol, care se află în pachetul de tip zip-lock reprezintă PVP (a-pirrolidinocalerophenone), care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante; cantitatea substanței stupefiante constituie 0,036 gr. (materie uscată); depunerile întunecate de pe folia de staniol conțin urme de PVP care, la fel, se atribuie la categoria substanțelor stupefiante. Potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1088 din 05.10.2004 cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante și precursorilor acestora, supuse controlului, cantitatea de 0,036 gr. PVP (a-pirrolidinocalerophenone) – reprezintă substanță stupefiantă neutilizată în scopuri medicinale și masa indicată constituie proporții mici.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) Cod penal, ca procurarea, păstrarea și transportarea drogurilor, în scop de înstrăinare și

înstrăinarea ilegală a drogurilor, săvârșită de mai multe persoane, cu utilizarea drogurilor a căror circulație în scopuri medicinale este interzisă.

5. Avocata Mihaela Cecan a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor adoptate, și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

Recurenta a invocat că în ziua comiterii infracțiunii, inculpatul s-a aflat la serviciu și nu a participat la săvârșirea acesteia.

Ori, instanțele de fond și de apel nu au stabilit participația inculpatului conform art. 42 Cod penal și care probe concret indică direct la această concluzie.

Totodată, instanțele nu s-au expus asupra argumentelor inculpatului că probele au fost truate de Inspectoratul de Poliție XXXXXX , iar declarațiile martorilor nu au fost verificate în cadrul cercetării judecătorești.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11 februarie 2020, recursul a fost admis, casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a constatat că instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele și nu a dat răspuns la toate motivele esențiale invocate în apel.

Astfel, în partea descriptivă a deciziei au fost indicate motivele expuse în apel, ulterior fiind redat conținutul declarațiilor inculpatului, și ale martorilor, fiind menționate și probele scrise verificate în instanța de apel, considerând că vina inculpatului în cele incriminate este confirmată, însă instanța de apel nu s-a expus asupra motivelor esențiale menționate privind chestiunea provocării, fără o fi făcută o analiză sau o argumentare din care considerente aceste alegații sunt respinse sau apreciate ca neîntemeiate, doar concluzionând în urma aprecierii probelor că „... instanța respinge alegațiile apărării și consideră starea de fapt stabilită, precum și *dovedită, că inculpatul Ursul V. a comis intenționat fapta ce i se incriminează – procurarea, păstrarea și transportarea drogurilor, în scop de înstrăinare și înstrăinarea ilegală a drogurilor, săvârșită de mai multe persoane, cu utilizarea drogurilor a căror circulație în scopuri medicinale este interzisă*”, fără a se expune asupra principalelor motive invocate în apel, referitor la faptul dacă au fost sau nu create circumstanțe de provocare a inculpatului pentru a fi implicat în comiterea faptei penale.

Deci, instanța de apel urmează să se expună asupra argumentelor apărării și să verifice dacă au fost sau nu create circumstanțe de provocare a inculpatului pentru a fi implicat în comiterea faptei penale.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2020, apelul avocatului a fost respins ca nefondat.

Apelul procurorului a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Ursul Valerii a fost condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) Cod penal la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a practica activitate în domeniul farmaceutic pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 24.06.2020, cu includerea perioadei arestării preventive de la 20.04.2018 până la 24.06.2020.

Instanța de apel a constatat că la 22 martie 2018, Ursul V., împreună și de comun acord cu Pelenița N., dar și alte persoane necunoscute, având scopul procurării,

păstrării, transportării și înstrăinării drogurilor, a căror circulație în scopuri medicinale este interzisă, acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, aflându-se în mun. Chișinău, au procurat drog de la persoane la moment neidentificate de organul de urmărire penală, pe care l-au păstrat și transportat cu automobilul „Ford Tranzit”, n.î. XXXXXX ce aparține ultimului, în XXXXXX, XXXXXX. În aceeași zi, în perioada orelor 20.45 – 21.15, numiții au înstrăinat drogul unei persoane contra sumei de 700 lei, fiind un pachet de tip zip-lock în care era o folie de staniol, în care se afla o substanță uscată în formă de pulbere de culoare albă.

La 22 martie 2018, de la persoana care a procurat drogul, a fost ridicat pachetul cu folia de staniol în care se afla substanța menționată. Potrivit raportului de expertiză nr. 34/12/1-R-1176 din 30.03.2018, substanța solidă sub formă de pulbere de culoare albă, din folia de staniol, care se află în pachetul de tip zip-lock reprezintă PVP (a-pirrolidinocalerophenone), care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante; cantitatea substanței stupefiante constituie 0,036 gr. (materie uscată); depunerile întunecate de pe folia de staniol conțin urme de PVP care, la fel, se atribuie la categoria substanțelor stupefiante.

Potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1088 din 05.10.2004 cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante și precursorilor acestora, supuse controlului, cantitatea de 0,036 gr. PVP (a-pirrolidinocalerophenone) – reprezintă substanță stupefiantă neutilizată în scopuri medicinale și masa indicată constituie proporții mici.

Instanța de apel a reținut că, inculpatul nu a recunoscut vina și a solicitat să fie pedepsit doar pentru consum de droguri, altceva nu a făcut. Pe Pelenița N. îl cunoaște, deoarece sunt dintr-un sat. Nu a cumpărat droguri pentru Panfili I. La 22 martie 2018 nu a mers cu Pelenița N. pentru a se întâlni cu Panfilii I. pentru a-i transmite droguri. Nu cunoaște când i-a transmis banii Panfilii I. lui Pelenița N. În ziua de 22.03.2018, toartă ziua s-a aflat la muncă până la ora 20-20.30. Pe 22.03.2018 nu s-a întâlnit nici cu Panfilii I., nici cu Pelenița N.

Totodată, vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate a fost demonstrată pe deplin prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, și care coroborează între ele, și anume:

declarațiile martorului Boleac A., ofițer de investigație în cadrul Secției de investigare infracțiuni a Inspectoratului de Poliție XXXXXX, date în instanța de fond și verificate prin citire în instanța de apel, potrivit căror, la sfârșitul lunii februarie 2018, în cadrul exercitării atribuțiilor de serviciu, a obținut informația de la surse confidentiale că, începând cu luna decembrie 2017 Ursul V., împreună cu alte persoane necunoscute, vând droguri în XXXXXX, XXXXXX și în alte localități din raionul XXXXXX. Pentru a verifica această informație și pentru a stabili toate persoanele care pun în circulație droguri în localitățile din raionul XXXXXX, a pornit un dosar de urmărire informativă și a raportat cazul la procuratură, prezentând materialele necesare pentru autorizarea măsurilor speciale de investigație – investigația sub acoperire și achiziția de control. Astfel, la 22.03.2018, în cadrul achiziției de control, Ursul V. s-a prezentat în XXXXXX, XXXXXX împreună cu Pelenița N. cu automobilul ultimului de model „Ford-Transit”, cu n.î. XXXXXX. A stabilit că în acea zi, Ursul V. împreună

cu Pelenița N. au vândut investigatorului sub acoperire droguri la prețul de 700 lei, care au fost primiți anterior din contul devizului de cheltuieli speciale ale IGP al MAI. Ambele persoane au venit în XXXXXX, XXXXXX, cu automobilul de model „Ford-Transit”, după ora 20.45. După efectuarea achiziției de control, la 22.03.2018, a ridicat de la investigatorul sub acoperire drogul vândut de Ursul V. și Pelenița N. În ziua următoare a solicitat experților din cadrul Centrului tehnico-criminalistic și expertize judiciare al IGP efectuarea constatării tehnico-științifice a substanței ridicate în urma efectuării achiziției de control din 22.03.2018, pentru a stabili dacă această substanță este sau nu este drog, tipul drogului, cantitatea, etc. Conform raportului de constatare tehnico-științifică din 30.03.2018, substanța reprezintă drog de tip “PVP (a-pirrolidinovalerophenone) în cantitate de 0,036 gr. (materie uscată). După efectuarea măsurii speciale de investigații - achiziția de control din 22.03.2018, în rezultatul efectuării unor măsuri și acțiuni, a stabilit datele concrete ale persoanei cu care Ursul V. a venit în data de 22.03.2018, în XXXXXX, XXXXXX pentru a vinde drog și anume era - Pelenița N., care este proprietar al mijlocului de transport „Ford-Transit” cu n.î. XXXXXX anume cu acest automobil a venit în XXXXXX, XXXXXX împreună cu Ursul V. unde au vândut drogul menționat;

ordonanța din 06.03.2018 privind autorizarea măsurii speciale de investigație – investigația sub acoperire;

ordonanța din 06.03.2018 privind autorizarea măsurii speciale de investigație – achiziția de control;

procesul-verbal privind controlul transiterii banilor din 12.03.2018;

procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22.03.2018, prin care a fost ridicat de la investigatorul sub acoperire drogul achiziționat în cadrul achiziției de control care a fost efectuată la 22.03.2018;

procesul-verbal privind consemnarea măsurii speciale de investigație – achiziția de control din 23.03.2018;

raportul de expertiză nr. 34/12/1-R-1176 din 30.03.2018, de examinare a drogurilor prin metoda GC/MS prin care s-a constatat: substanța solidă sub formă de pulbere de culoare albă, din folia de staniol, care se află în pachetul de tip zip-lock, ridicată în rezultatul efectuării măsurii speciale de investigații, reprezintă PVP (a-pirrolidinovalerophenone), care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante. Cantitatea substanței stupefiante (PVP) constituie 0,036 gr. (materie uscată); depunerile întunecate de pe folia de staniol conțin urme de PVP care, la fel, se atribuie la categoria substanțelor stupefiante;

procesul-verbal de ridicare din 05.04.2018, prin care de la investigatorul sub acoperire 06/13 au fost ridicate drogurile obținute în urma măsurii speciale de investigație achiziția de control din 05.04.2018, de la Ursul V. și Pelenița N.;

procesul-verbal privind consemnarea măsurii speciale de investigație – achiziția de control din 06.04.2018, prin care a fost consemnată realizarea măsurii speciale de investigație achiziția de control din 05.04.2018, cu participarea investigatorului sub acoperire 06/13 în cadrul căreia au fost achiziționate droguri de la Ursul V. și Pelenița N.;

raportul de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-1336 din 11.04.2018, prin care s-a stabilit că prin examinarea cu ajutorul cromatografiei de gaze, conform CPT 6.1-10

Examinarea drogurilor prin metoda GC/MS, substanța solidă, sub formă de pulbere, de culoare albă, ridicată la data de 05.04.2018, în urma efectuării măsurii speciale de investigație – achiziția de control, în XXXXXX, XXXXXX, de la o persoană suspectă din acest grup, reprezintă substanță stupefiantă PVP (a-pirrolidinovalerophenone). Masa substanței PVP constituie 0,085 gr.;

sentința Judecătoriei Criuleni din 17.09.2018, potrivit cărei Pelenița N. la 22.03.2018, împreună cu Ursul V., a cumpărat substanțe narcotice de la Chișinău și a înstrăinat substanțe narcotice lui Panfilii I., fiind condamnat pe art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) și f) Cod penal la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții ce ar permite accesul la substanțe stupefiante sau medicamentelor ce au circuit restrâns în medicină pe un termen de 4 ani.

Deci, potrivit declarațiilor martorului Boleac A., ofițer de investigație în cadrul Secției investigare infracțiuni a Inspectoratului de Poliție XXXXXX, la 22.03.2018, în cadrul achiziției de control, Ursul V. s-a prezentat în XXXXXX, XXXXXX împreună cu Pelenița N., cu automobilul ultimului „Ford-Transit”, n.î. XXXXXX. A stabilit că în acea zi, Ursul V. împreună cu Pelenița N. au vândut investigatorului sub acoperire drog la prețul de 700 lei, care au fost primiți anterior din contul devizului de cheltuieli speciale ale IGP al MAI. Ambele persoane au venit în XXXXXX, XXXXXX, cu automobilul de model „Ford-Transit”, după ora 20.45. După efectuarea achiziției de control, la 22.03.2018 a ridicat de la investigatorul sub acoperire drogul vândut de Ursul V. și Pelenița N.

Prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22.03.2018 se confirmă ridicarea de la investigatorul sub acoperire drogul achiziționat în cadrul achiziției de control care a fost efectuată la 22.03.2018, iar prin raportul de expertiză nr. 34/12/1-R1176 din 30.03.2018, s-a constatat că substanța solidă sub formă de pulbere de culoare albă, din folia de staniol, care se află în pachetul de tip zip-lock, ridicată în rezultatul efectuării măsurii speciale de investigații, reprezintă PVP (a-pirrolidinovalerophenone), care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante. Cantitatea substanței stupefiante (PVP) constituie 0,036 gr. (materie uscată); depunerile întunecate de pe folia de staniol conțin urme de PVP care, la fel, se atribuie la categoria substanțelor stupefiante.

Astfel, martorul a indicat direct la Ursul V. că a înstrăinat împreună cu Pelenița N. substanțe stupefiante investigatorului sub acoperire, ce denotă că în acțiunile inculpatului sunt indicii calificativi ca procurarea, păstrarea, transportarea și înstrăinarea drogurilor, fiind declarative afirmațiile inculpatului că în acea zi, a fost toată ziua la serviciu.

Ori, martorul Dicusara I., administrator al întreprinderii „XXXXXXXX XX” SRL, a relatat că nu cunoaște cu ce s-a ocupat inculpatul la data de 22.03.2018, deoarece în acea zi acesta nu activa la întreprinderea pe care o conduce. Totodată, în săptămâna cuprinsă 26.03.2018-07.04.2018, afirmă cu exactitate că Ursul V. s-a aflat la atelierul din XXXXXX, XXXXXX, până târziu, la ora 20.30 sau 21.00, iar el îl aducea în XXXXXX, XXXXXX, cam peste jumătate de oră după finele lucrului.

Deși martorii Gamaniuc A. și Gori C. nu au putut relata cu precizie de când inculpatul a început să lucreze la întreprindere, aproximativ de la sfârșitul lunii martie – începutul lunii aprilie 2018, aceștia au confirmat cu exactitate că sfârșitul orelor de

lucru erau pentru toți angajații la fel, astfel, în luna martie, muncitorii din întreprindere au lucrat maxim până la 19.30-20.00.

Prin urmare, circumstanțele stabilite confirmă că inculpatul la 22.03.2019, între orele 20.45-21.15, nu s-a aflat la locul de muncă, ce denotă că declarațiile martorului Boleac A. sunt veridice și urmează a fi puse la baza învinuirii inculpatului.

Cu toate că inculpatul susține că el nu a comis fapta imputată, potrivit sentinței Judecătorei Criuleni din 17.09.2018, Pelenița N. a recunoscut că la 22.03.2018 împreună cu Ursul V. a cumpărat substanțe narcotice de la Chișinău și a înstrăinat substanțe narcotice lui Panfilii I., fiind condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. lit. b), c) și f) Cod penal la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții ce ar permite accesul la substanțe stupefiante sau medicamentelor ce au circuit restrâns în medicină pe un termen de 4 ani.

Totodată, argumentele apărării că nu a fost audiat investigatorul sub acoperire, care indică direct la faptul că inculpatul a comis infracțiunea imputată, nu constituie temei de achitare a persoanei, în situația în care, în cadrul examinării cauzei penale, au fost cercetate probe obținute în urma efectuării măsurilor speciale de investigație, or, atâta timp, cât în cadrul urmăririi penale au fost respectate prevederile procesual-penale la efectuarea atât a măsurilor speciale de investigații, cât și a acțiunilor de urmărire penală, instanța de judecată este în drept să se axeze pe probele date.

Este neîntemeiată și afirmația apărării că folosirea datelor obținute de investigatorul sub acoperire nu pot fi folosite ca probă în constatarea vinovăției inculpatului, deoarece acesta a fost implicat în operațiunea sub acoperire prin provocare.

Ori, Curtea Europeană a reținut că există o provocare atunci când ofițerii implicați nu se limitează la investigarea activităților infracționale într-o manieră pasivă, ci exercită presiuni asupra persoanei în cauză în sensul determinării către comiterea unei infracțiuni, care în mod normal nu ar fi fost comisă, cu scopul obținerii de probe și acuzații.

Deci, nu se atestă careva acțiune de provocare, or, din materialele cauzei nu se confirmă că organul de urmărire penală ar fi exercitat careva presiuni asupra careva persoane în sensul determinării către comiterea unei infracțiuni.

Mai mult, organele de drept nu au intervenit activ în realizarea etapelor infracționale, iar efectuarea măsurilor speciale de investigații – achiziție de control, cu participarea investigatorului sub acoperire, nu poate fi percepută ca o provocare, deoarece la momentul efectuării acestei măsuri, organul de urmărire penală deja dispunea de informații referitoare la comiterea faptei ilicite de către inculpat, fapt confirmat prin declarațiile martorului Boleac A., care a comunicat că a obținut informația din surse confidențiale că începând cu luna decembrie 2017, Ursul V., împreună cu alte persoane necunoscute, vând droguri în XXXXXX, XXXXXX și în alte localități din raionul XXXXXX . Pentru a verifica această informație, precum și pentru a stabili toate persoanele care pun în circulație droguri în localitățile din raionul XXXXXX , a pornit un dosar de urmărire informativă, după care a raportat cazul la procuratură, prezentând materialele necesare pentru autorizarea investigației sub acoperire și achiziției de control.

Astfel, probele cercetate dovedesc incontestabil vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza de art. 217¹ alin. (3), lit. b), c) Cod penal, ca procurarea, păstrarea și transportarea drogurilor, în scop de înstrăinare și înstrăinarea ilegală a drogurilor, săvârșită de mai multe persoane, cu utilizarea drogurilor a căror circulație în scopuri medicinale este interzisă.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă care se pedepsește cu închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 3 la 5 ani, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, cea agravantă fiind comiterea unei infracțiuni de către o persoană care anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare.

Prin sentința Judecătoria Criuleni din 27.12.2010, inculpatul a fost condamnat în baza art. art. 186 alin. (2) lit. b), c), d), 188 alin. (2) lit. b), e), 208, 84 Cod penal, la 7 ani închisoare, la 04.11.2016, fiind eliberat după ispășirea pedepsei.

Infracțiunea prevăzută de art. 188 alin. (2) lit. b), e) Cod penal este una gravă, iar, în speță, inculpatului i se impută, la fel, comiterea unei infracțiuni grave.

Potrivit art. 34 alin. (2) lit. b) Cod penal, recidiva se consideră periculoasă dacă persoana anterior condamnată pentru o infracțiune gravă, deosebit de gravă sau excepțional de gravă a săvârșit din nou cu intenție o infracțiune gravă sau deosebit de gravă.

Conform art. 110 Cod penal, antecedentele penale reprezintă o stare juridică a persoanei, ce apare din momentul rămânerii definitive a sentinței de condamnare, generând consecințe de drept nefavorabile pentru condamnat până la momentul stingerii antecedentelor penale sau reabilitării.

În corespundere cu art. 111 alin. (1) lit. h) Cod penal, se consideră ca neavând antecedente penale persoanele condamnate la închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni grave – dacă au expirat 6 ani după executarea pedepsei.

Prin urmare, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) Cod penal, în stare de recidivă periculoasă, iar pedeapsa urmează a fi aplicată conform art. 82 Cod penal, care prescrie că mărimea pedepsei pentru recidiva periculoasă și deosebit de periculoasă nu poate fi mai mică de o treime din maximumul pedepsei prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod. În cazul în care sunt stabilite numai circumstanțe atenuante, instanța poate stabili pedeapsa în limitele prevăzute pentru infracțiune în Partea specială a prezentului cod.

Fiind efectuată o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind comportamentul lui în viața socială, precum și cel de înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei și personalitatea acestuia, se atestă că corijarea și reeducarea lui este posibilă cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu privarea de dreptul de a exercita activități în domeniul farmaceutic pe un termen de 4 ani, pedeapsa fiind stabilită prin prisma art. 82 alin. (2) Cod penal.

Ori, pedeapsa stabilită este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunea comisă de către inculpat, iar pedeapsă stabilită inculpatului este aptă de a

îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptelor comise de inculpat, cât și personalitatea inculpatului.

Totodată, solicitarea acuzării privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 5615,5 lei, constituită din cheltuieli suportate la examinarea persoanei: constatarea stărilor de ebrietate, a expertizelor judiciare și în cadrul achizițiilor de control, urmează a fi respinsă, ca nefondată, deoarece sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului. Or, obligația pozitivă a statului, în sensul art. 6§2 din CEDO, prin intermediul organelor de urmărire penală și procuraturii de a demonstra în sensul art. 24, 56 Cod de procedură penală, vinovăția persoanei, fiindu-le atribuită în sensul art. 96-97 Cod de procedură penală sarcina probațiunii, persoana acuzată de un delict beneficiind de prezumția nevinovăției, stipulată la art. 8 Cod de procedură penală, fiind liberată de obligația de a-și demonstra nevinovăția.

Astfel, ținând cont de faptul că rapoartele de expertiză au fost utilizate în sensul art. 93 alin. (2) pct. 2), 7) Cod de procedură penală în calitate de probe, fiind puse la baza acuzării inculpatului, cheltuielile judiciare urmează să fie suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din mijloacele alocate pentru efectuarea expertizelor din bugetul alocat, în vederea asigurării bunei desfășurări a procesului penal.

8. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Svetlana Țurcanu, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate în partea neîncasării cheltuielilor judiciare, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a invocat că instanța de apel a omis că în cadrul cauzei penale au fost suportate cheltuieli în sumă de 5615,50 lei la efectuarea expertizelor judiciare, constatării stării de ebrietate și achizițiilor de control, ce urmează a fi încasate de la inculpat în beneficiul statului, conform art. 227-229 Cod de procedură.

Ori, legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui care a comis-o, iar cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, deoarece săvârșirea infracțiunii atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile revenindu-i în principal acestuia, fiind și integrală, cu includerea tuturor cheltuielilor necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

Prin urmare, cheltuielile judiciare suportate de stat în cauza penală urmează a fi încasate din contul inculpatului.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate

în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

8.1. A declarat recurs ordinar și avocata Mihaela Cecan, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Recurenta a indicat că instanța de apel nu a stabilit legal participația inculpatului în baza art. 42 Cod penal și probele care indică direct la această concluzie, nu s-a expus asupra argumentelor inculpatului că probele au fost truate de către inspectoratul de poliție, iar declarațiile martorilor nu au fost verificate în cadrul cercetării judecătorești.

Martorul Boleac A., fiind inspector al poliției criminale și care a organizat operațiunea sub acoperire, nu a putut explica care a fost rolul și acțiunile concrete ale inculpatului la săvârșirea infracțiunii.

Nu există nicio probă care să indice direct că inculpatul a comis infracțiunea incriminată, iar substanța PVP (a-pirrolidinocalerophenone) - obiectul infracțiunii nu a fost depistată, ridicată sau vândut de acesta.

Ori, pentru existența infracțiunii prevăzute la art. 217¹ Cod penal, urmează să fie probat scopul de înstrăinare, însă la inculpat nu au fost ridicate sau depistate mijloace bănești, lipsind careva probe în acest sens.

Totodată, nu a fost dovedită participația nemijlocită și intenția inculpatului privind înstrăinarea drogurilor terței persoane. Iar acțiunile de procurare, păstrare, transportare și înstrăinare a drogurilor au fost făcute de Pelenița N. Vânzătorul drogului era cunoscut doar lui Pelenița N., care a confirmat că singur a procurat drogurile la 22.03.2019 și a făcut tranzacția cu investigatorul sub acoperire, primind 700 lei, iar banii nu i-a împărțit cu Ursul V., ce se confirmă prin procesul-verbal de audiere a lui Pelenița N. Astfel, inculpatul nu a acționat în vederea realizării acțiunilor ilegale cu scop de înstrăinare a drogurilor, neavând nicio tangență cu procurarea, transportarea și înstrăinarea drogurilor investigatorului sub acoperire.

Mai mult, în ziua săvârșirii infracțiunii, inculpatul s-a aflat toată ziua la serviciu și nu a participat la comiterea acesteia. La inculpat nu au fost găsiți bani, droguri sau urme de substanțe stupefiante interzise, lipsind probe care să confirme că el a contactat investigatorul sub acoperire și i-a propus droguri sau personal a primit sau vândut droguri.

Astfel, autorul infracțiunii este Pelenița N., de la care inculpatul anterior a procurat droguri pentru consum personal, însă, din luna februarie 2018 nu a mai consumat droguri, iar în martie 2018 s-a angajat la serviciu.

Nici prin raportul de expertiză nu a fost dovedit că la inculpat au fost depistate urme de substanțe stupefiante sau droguri, iar procesul-verbal de percheziție nu demonstrează că au fost ridicate de la acesta careva droguri sau banii obținuți pentru înstrăinarea drogurilor, deci, lipsesc probe care ar confirma semnele componenței infracțiunii incriminate.

Deci, prin condamnarea ilegală, în circumstanțele în care lipsesc probe pertinente și concludente care să confirme că inculpatul este autorul faptei, se constată o gravă încălcare a art. 6 din CEDO, în vederea asigurării realizării probelor de apărare a inculpatului, audierea investigatorului sub acoperire constituind un abuz al colaboratorilor de poliție în realizarea operațiunii sub acoperire, iar datele obținute de

acesta nu pot fi folosite ca probă în constatarea vinovăției inculpatului. Ori, lipsește orice indiciu că fapta putea fi comisă de inculpat fără vreo intervenție din partea agentului sub acoperire, iar angajații poliției, cunoscând că acesta este consumator de droguri, au creat circumstanțe provocatoare pentru a-l implica în comiterea infracțiunii.

Însă, instanțele nu au examinat chestiunea provocării, iar limitarea la examinarea doar a faptului că inculpatul a fost implicat în operațiunea sub acoperire nu poate reținută ca probă în vederea constatării vinovăției acestuia și condamnarea la pedeapsa maximă prevăzută de legea penală.

Totodată, prin respingerea cererii de audiere a investigatorului sub acoperire și a lui Pelenița N. în instanța de apel, a fost admisă încălcarea principiului legalității armelor într-un proces penal.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul apărării este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală care prevăd următoarele temeiuri - nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită (*pct. 8.1. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu împrejurările relevate în descriptivul hotărârii atacate, care ar fi esența și erorile concrete de drept a circumstanțelor că nu au fost întrunite elementele infracțiunii, că instanțele au pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi încadrarea juridică corectă a acesteia, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 8.1. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatei cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurentă.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al apărării, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 8.1. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile martorului Boleac A., ordonanța din 06.03.2018 privind autorizarea măsurii speciale de investigație – investigația sub acoperire; ordonanța din 06.03.2018 privind autorizarea măsurii speciale de investigație – achiziția de control; procesul-verbal privind controlul transiterii banilor din 12.03.2018; procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22.03.2018, prin care a fost ridicat de la investigatorul sub acoperire drogul achiziționat în cadrul achiziției de control care a fost efectuată la 22.03.2018; procesul-verbal privind consemnarea măsurii speciale de investigație – achiziția de control din 23.03.2018; raportul de expertiză nr. 34/12/1-R-1176 din 30.03.2018; procesul-verbal de ridicare din 05.04.2018, prin care de la investigatorul sub acoperire 06/13 au fost ridicate drogurile obținute în urma măsurii speciale de investigație achiziția de control din 05.04.2018, de la Ursul V. și Pelenița N.; procesul-verbal privind consemnarea măsurii speciale de investigație – achiziția de control din 06.04.2018, prin care a fost consemnată realizarea măsurii speciale de investigație achiziția de control din 05.04.2018, cu participarea investigatorului sub acoperire 06/13 în cadrul căreia au fost achiziționate droguri de la Ursul V. și Pelenița N.; raportul de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-1336 din 11.04.2018; sentința Judecătoriei Criuleni din 17.09.2018, potrivit căreia Pelenița N. a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) și f) Cod penal, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, întemeiat statuând că nu se atestă careva acțiune de provocare, iar argumentele apărării că nu a fost audiat investigatorul sub acoperire, care indică direct la faptul că inculpatul a comis infracțiunea imputată, nu constituie temei de achitare a persoanei, în situația în care, în cadrul examinării cauzei penale, au fost cercetate probe obținute legal în

urma efectuării măsurilor speciale de investigație, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, probele administrate pe caz demonstrând clar și cert prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 217¹ alin. (3) lit. b), c) Cod penal.

Totodată, la stabilirea pedepsei instanța apel just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 82 alin. (2) Cod penal, pedeapsa respectivă fiind motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 7. din decizie*).

Pe lângă aceasta, cu referire la circumstanțele invocate în recursul ordinar al procurorului (*pct. 8. din decizie*), se atestă că instanța de apel just a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind chestiunea cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, instanțele just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizei chimice, precum și pentru constatarea stării de ebrietate și a achizițiilor de control, urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 8., 8.I. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de apreciat probele și circumstanțele cauzei, inclusiv în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare,

total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare și pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea și apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 7. – 8.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, și că recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Svetlana Țurcanu și de avocata Mihaela Cecan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2020, în privința inculpatului Ursul Valerii XXXXXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 27 noiembrie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Svetlana Filincova

Galina Stratulat